

Bakliža

darko bakliža

Marko Meštrović

marko meštrović

Daniel Šuljić

daniel šuljić

23. V. – 6. VI. 2012.

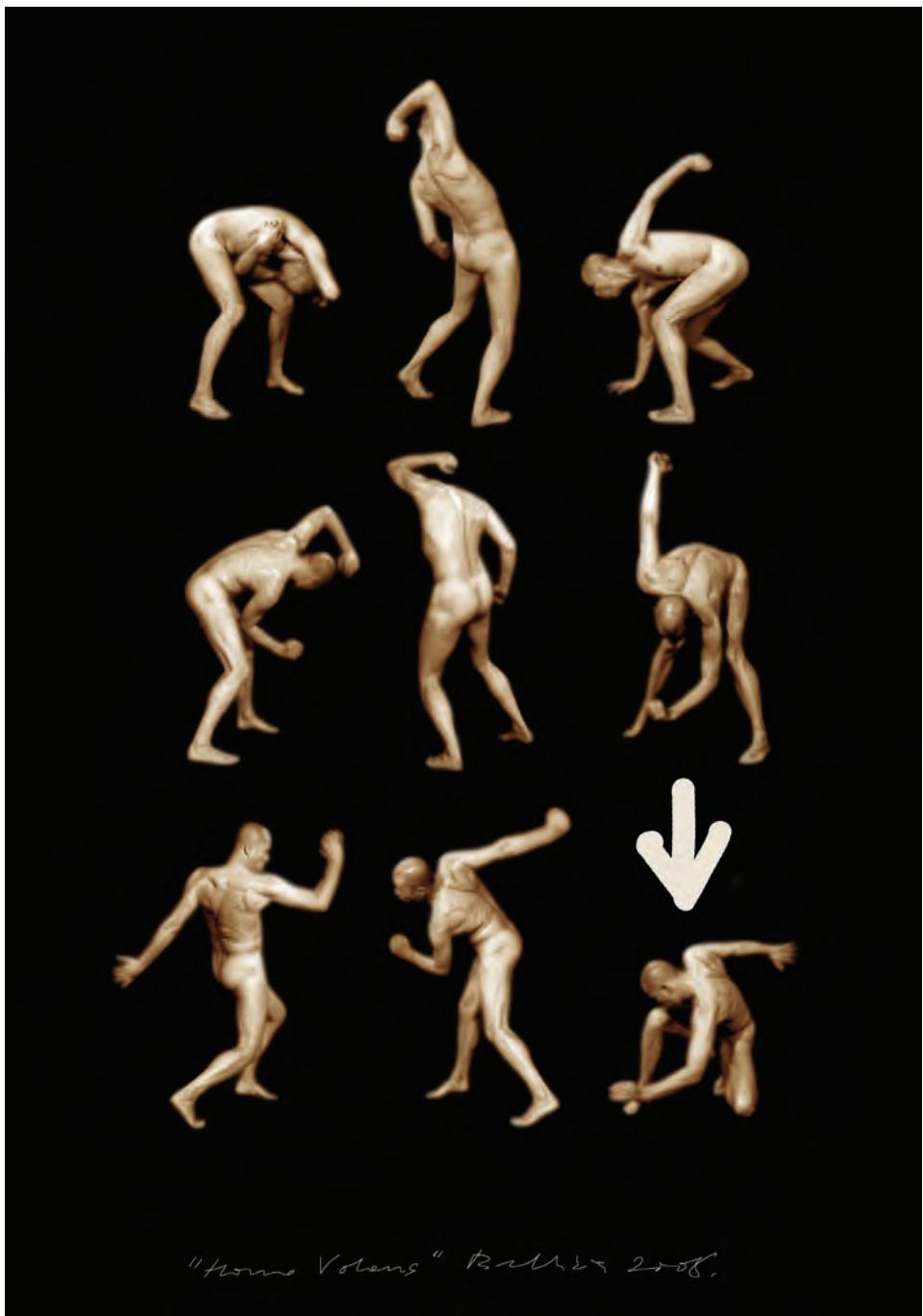
IZLOŽBENI SALON »IZIDOR KRŠNJAVA« • TRG MARŠALA TITA 11, ZAGREB

Kažu da se smisao stvari rađa samo na tri načina. Prvi je onaj koji nalaže da stvar koju promatramo postavimo u lanac uzroka i posljedica: stvar je posljedica nekog minulog uzroka i uzrok buduće posljedice. Tako će, recimo, klasično animirani film nastati kao posljedica crtanih sekvenci, a njihova izmjena uzrokovat će iluziju tijeka vremena u svijesti promatrača. Drugi je način osmišljavanja onaj koji nalaže da stvar promatramo kroz optiku neke paradigme: paradigma predstavlja klasu pojava, a stvar, opet, nije drugo nego njezin član. Crtež bi prema tome bio član klase koja se zove »klasično animirani film«. Nezgoda s klasama je da one u stvarnosti ne postoje, pa tako nema ni klasično animiranog filma. Postoje samo crteži koji se nižu jedan do drugoga, a iluzija filmskog tijeka doista nije drugo do iluzija kretanja vremena. Pa ipak, nijedan od crteža koji čine film nije samostalan; on dobiva smisao tek uklapanjem u iluzornu paradigmu filma.

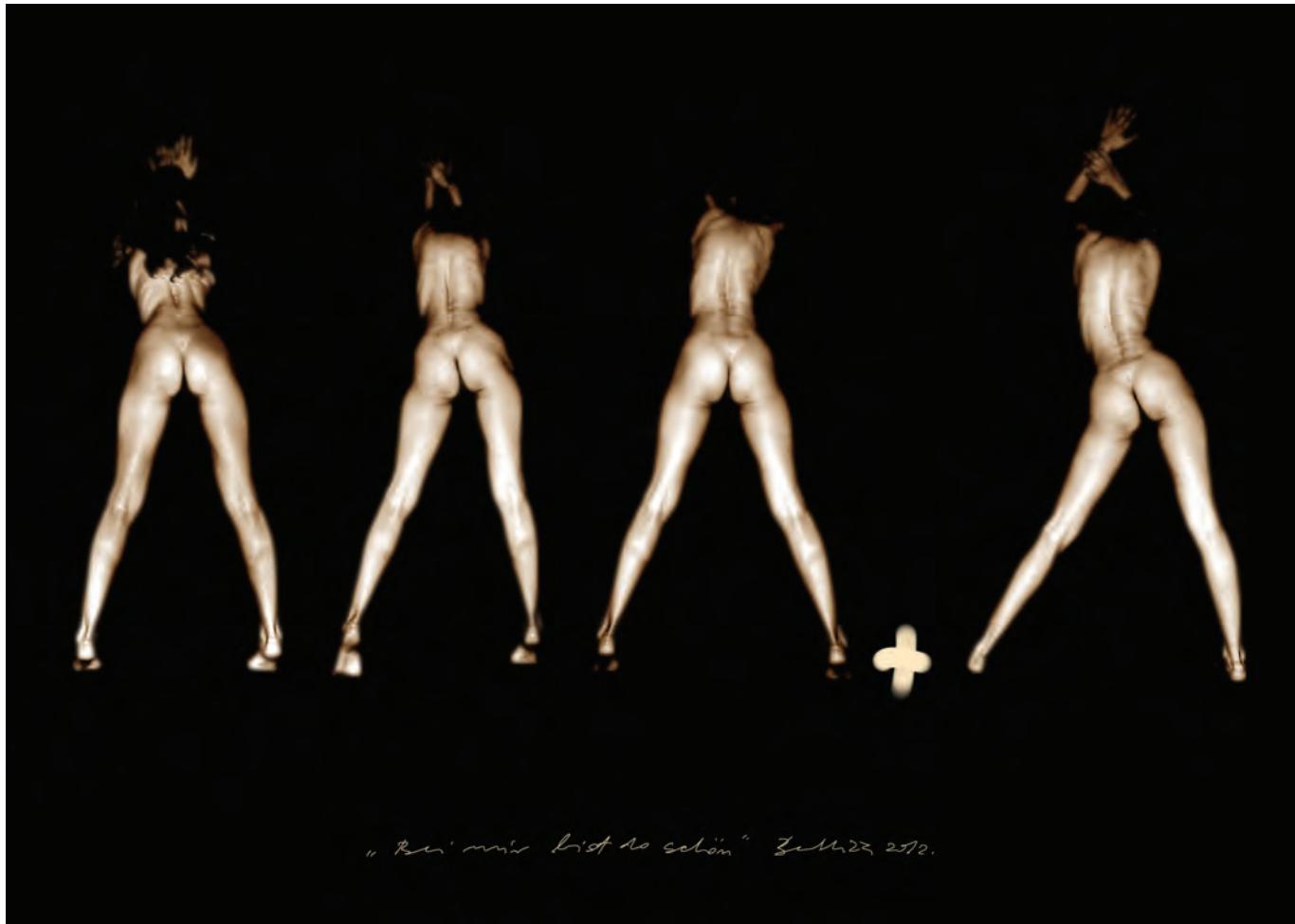
Treći način podavanja smisla stvarima naziva se »elektivnim afinitetom«, te nalikuje metafori: klasično animirani film zapravo i nije niz odijeljenih crteža, već se radi o nizu snimki crteža. Fotografija doista može biti shvaćena kao metaforička predilekcija filma, a film nije drugo do fotografija proširena u vremenskom tijeku. Elektivni afinitet sastoji se, recimo, u tome da film i fotografiju postavimo jedno do drugoga, te prvo tumačimo u terminima drugoga. I obrnuto. Tako ćemo i animirani film razumijevati kroz optiku onoga što fotografija može zabilježiti (a ona – kako znamo – baš nikada nije uhvatila samo jednu pojedinačnu stvar, crtu ili lik, već je vazda dohvaćala kontinuitet nekog prostora kojega su crta ili lik samo dijelovi), a fotografiji ćemo pristupati iz perspektive filmskih sredstava, tražeći u njoj nepostojeću iluziju tijeka vremena.

Sa svim tim u vezi valja reći sljedeće. Darko Bakliža, Marko Meštrović i Daniel Šuljić tri su majstora animiranog filma koji se ovom prilikom predstavljaju i kao majstori sugeriranja smisla. Naime, uz animirane filmove pokazuju nam i svoje crteže odnosno fotografije, pa čak i poneku mehaničku napravu. Zanimljivo je primijetiti da su trojica autora nekako zgodno raspodijelila polje proizvodnje smisla, pa svaki od njih demonstrira najmanje jedan od gore opisanih načina dohvaćanja smisla. Eto, primjerice, Daniel Šuljić pokazuje erotizirane crteže koji se bez puno bojazni mogu staviti u lanac uzroka i posljedica spram filmova koje ovaj autor stvara: kvaliteta crteža je pretpostavljeni uzrok »ductusa« koji odlikuje specifičnu ekspresiju Šuljićeve animacije. Bakližina je opsesija ljudskim tijelom, opet, paradigmatska spram motiva koje obrađuje u mediju filma. Štoviše, mogli bismo primijetiti i to da je za Bakližu medij fotografije jednako paradigmatičan u odnosu na film: fotografija je počesto tehnička prepostavka autorovog shvaćanja animacije, a i neki aspekti fotografске gramatike (poput kadra) postaju tematskim okosnicama filmske naracije u Bakližinim animiranim uradcima. Konačno, Marko Meštrović će uz film između ostalog izložiti i objekt korišten tijekom snimanja. Radi se o »vrtilici« koja poput metafore tumači samo tkivo animacijskog postupka. Meštrovićev prosede u ovom se slučaju svodi na uspostavljanje »elektivnog afiniteta« između filma i naprave, gdje se jedan fenomen metaforički promišlja u terminima drugog: tradicionalni film u mehaničkom smislu doista nastaje kretanjem koje se u odnosu na prostor doima poput cirkularne vrtnje, ali spram dimenzije vremena zadržava linearno napredovanje.

Dako Bakliža, Daniel Šuljić i Marko Meštrović sagradili su, dakle, izložbeni prostor kao mjesto ostvarivanja smisla. Izlažući projekcije svojih animiranih filmova u kontekstu crteža, fotografija i raznih naoko popratnih materijala, trojica su autora oformila prostor sazdan na relacijama koje se mogu čitati i drugačije spram načina na koji je to učinio autor ovih redaka. Uostalom, nije li svako čitanje zapravo animiranje pojmove, uzrok koji za posljedicu ima stvaranje smisla? I nije li smisao zapravo paradigma iz perspektive koje promišljamo svaki pojam pojedinačno? Konačno, zar nije animacija metafora smisla kao takvog, gdje se naoko odijeljeni kadrovi naših opažaja, emocija i misli spajaju u kontinuirani tijek vremena kojim »animiramo« iluziju o vlastitosti?

"Homo Volans" Berlin 2008.

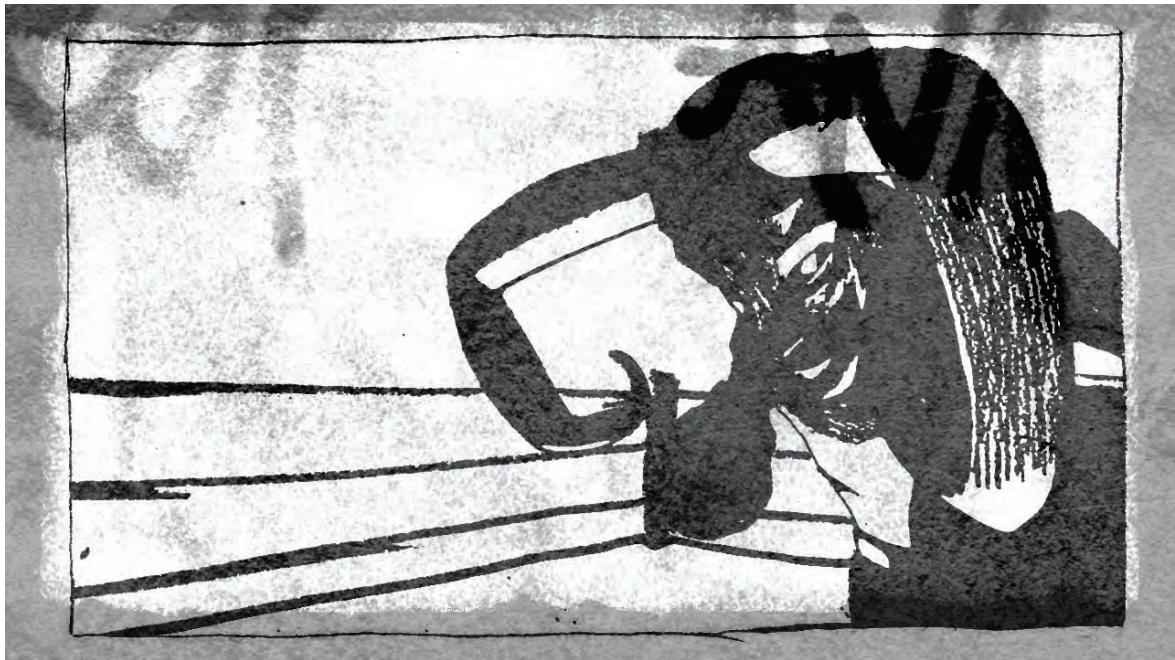
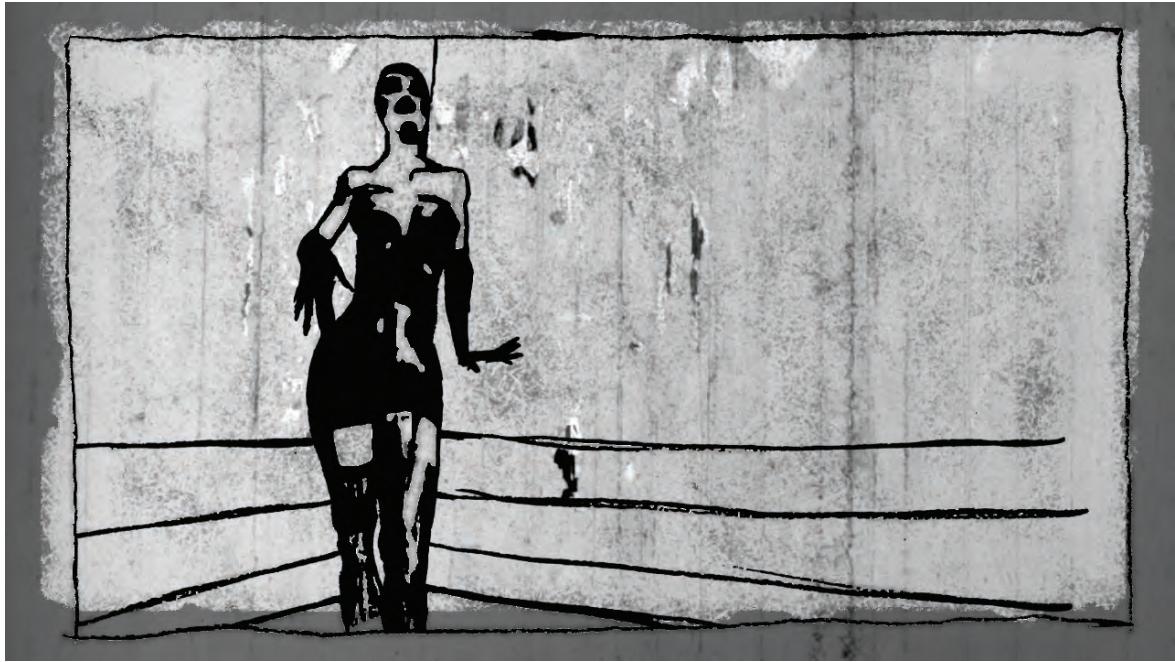

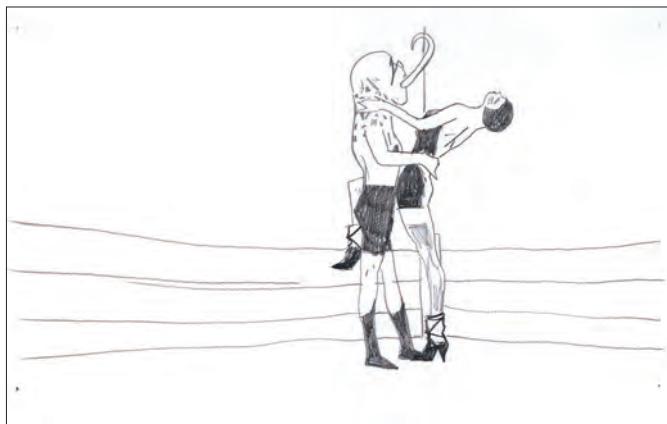
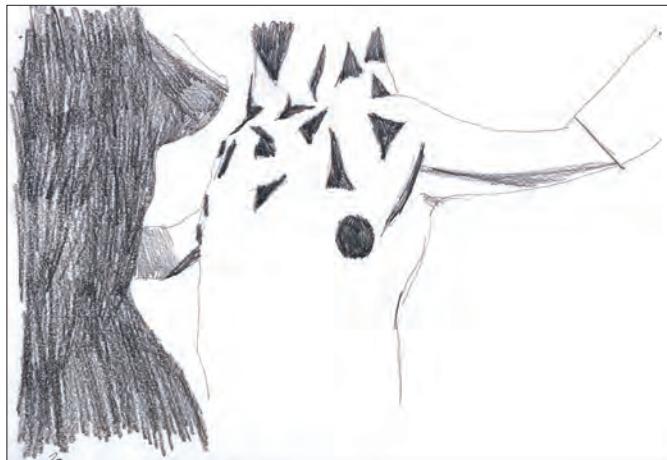
„Bei mir bist du schön“ Zell 23. 2022.

0362

Bronze 1981

1000.000.000.000

KOLAČ, KUCHEN, the CAKE

1. + okret glave 1A → između 5. i 6.

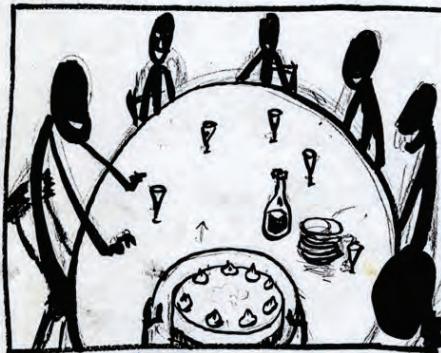
8 sec.

B 2. 6.

4,5 sec. 4,5 sec.

3. 7.

1 sec prije ulaza torte, ulaz torte ulazi 3

8.

4 sec.

5. 2.

18 (a2) učita

6. 3.

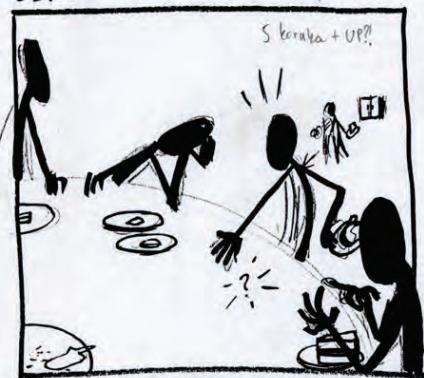

18 učita

83.

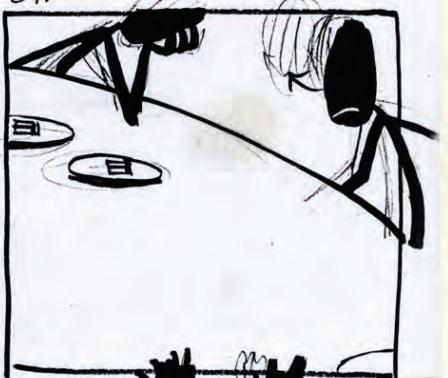
 $2,25 = 28 \text{ dr}$

5 karalica + UP!!

84.

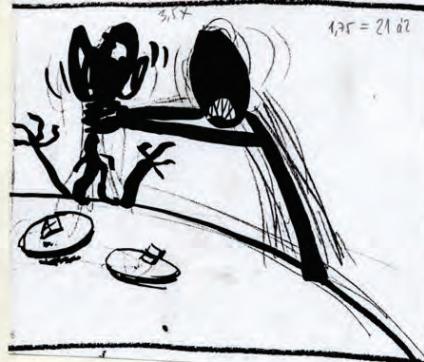
5 dr

85.

 $1,75 = 21 \text{ dr}$

3,5x

86.

 $1,5 \rightarrow \text{SMIRIVANJE}$

PA

ONDA

K

CUM

SE

BUK

S

DOLJE

STOJE

SVI

SE

UKLI

U

SVAB

OKRE

SE

KEECU

PREFA

SVADI

sve skupa 4" = 48 dr

87.

 $2,15 = 30 \text{ dr}$

88.

 $1,5 = 18 \text{ dr}$

Darko Bakliža, akademski slikar. Izvanredni je profesor na Akademiji likovnih umjetnosti i Studiju dizajna u Zagrebu. Samostalno je izlagao u Zagrebu, Rijeci, Splitu, Varaždinu, Budimpešti, Pragu, Firenci... Uz slikarski i pedagoški rad ostvario je više od trideset kazališnih scenografija, napisao dva kazališna komada, komponirao glazbu, bavio se dizajnom i ilustracijom... Zadnjih godina uglavnom radi animirane filmove u kojima se koristi fotografijom. Dobitnik je više značajnih domaćih i međunarodnih nagrada i priznanja.

Priložene fotografije: izbor iz pripremnog materijala za animirane filmove *Teorija odraza* (2006.), *Homo Volans* (2008.), *Format* (2009.) i *Bei mir bist du schön* (nedovršen).

Marko Meštrović rođen je u Stuttgartu 1972. godine. Diplomirao je na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu, na Slikarskom odsjeku, u klasi prof. Đure Sedera. Izlagao je na više samostalnih i skupnih izložaba. Od 2000. godine bavi se animacijom. Živi i radi u Zagrebu.

Filmografija:

2004. Ciganjska, 09:00 min; 2006. Silencijum, 10:00 min; 2008. Note, 13:00 min; 2009. Nespananje ne ubija, 09:00 min; 2012. Zašto slonovi?, 08:00 min

Daniel Šuljić rođen je 1971. godine u Zagrebu, gdje pohađa ŠPUD, Grafički odjel. Godine 1998. diplomira slikarstvo i animirani film u klasi profesora Ch. L. Atterseea, pod mentorstvom Huberta Sieleckog, na Universität für angewandte Kunst u Beču. Od 2009. g. vanjski je suradnik na Odsjeku za animirani film i nove medije ALU u Zagrebu. Od 2005. do 2008. g. predavao je klasičnu animaciju na Institutu za medije, Universität für künstlerische und industrielle Gestaltung u Linzu. Godine 2006. postaje gostujući profesor na Jilin Animation Institute u Changchunu, Kina. Od 2010. umjetnički je savjetnik za animirani film pri HAVC-u. Od 2011. umjetnički je ravnatelj Animafesta – Svjetskog festivala animiranog filma u Zagrebu.

Za svoje filmove dobio je više međunarodnih i nacionalnih nagrada. Član je žirija na nekoliko međunarodnih festivala. Bavi se i zvukom i glazbom te radi kao Dee-jay.

Izložbeni salon »Izidor Kršnjavi« • Škola primjenjene umjetnosti i dizajna, Zagreb • Trg maršala Tita 11

e-mail: izlozenosalon.izidorkrsnavi@gmail.com • www.ss-primjenjenaumjetnostidizajn-zg.skole.hr

Izdavač: Škola primjenjene umjetnosti i dizajna, Zagreb • Za izdavača: Marija Krstić Lukač • Voditelj Salona: Igor Modrić • Likovni postav: Darko Bakliža, Marko Meštrović, Daniel Šuljić, Igor Modrić • Predgovor: Vladimir Rismundo ml. • Savjet Salona: Nikola Albanež, Marijana Birtić, Jagor Bučan, Anita Parlov, Marijan Richter, Vladimir Rismundo ml., Zrinka Tatomić • Lektura: Silva Tomanić Kiš • Grafička priprema: ArTresor naklada, Zagreb • Tisk: Tiskara Zelina d.d., Sv. Ivan Zelina • Naklada: 300 primjeraka